

ΡΩΣΙΚΑ ΠΕΡΙ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΓΓΡΑΦΑ

ΝΥΝ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΜΕΘΕΡΜΗΝΕΥΟΜΕΝΑ

Θ' *

Ἐπιστολὴ ¹ Ἀλεξίου Γρηγ. Ὁρλόβ ² τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ πρίγκιπι
Γρηγ. Γρ. Ὁρλόβ ³.

27 Ἰουνίου 1770. Ἐκ τοῦ μεταξὺ τῆς νήσου Χίου καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πορθμοῦ.

Ἀδελφε χαιρε.

Προτίθεμαι νὰ σοὶ ἀνακοινώσω ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς ἐκστρατείας ἡμῶν. Τὴν Πελοπόννησον ἠναγκάσθημεν νὰ ἐγκαταλείψωμεν ἀνάψαντες ἐν αὐτῇ πανταχοῦ πῦρ· διὰ τοῦ στόλου κατεδιώξαμεν τὸν ἐχθρὸν, ἐφθάσαμεν, ἐπλησιάσαμεν, ἐπελήφθημεν τῶν ἐχθροπραξιῶν, ἠγωνίσθημεν κατ' αὐτοῦ, κατεστρέψαμεν, ἐνίκησαμεν, κατεθράύσαμεν, κατεβυθίσσαμεν, κατεκαύσαμεν καὶ εἰς τέφραν μετεβάλομεν αὐτόν.

Ἐγὼ ὁ εὐπειθέστατος θεράπων ὑμῶν ὑγιαίνω καὶ ὁ ἀδελφός ⁴ ὡσαύτως, ἀμφότεροι δὲ εὐχόμεθα ὑμῖν τὸ αὐτὸ καὶ μένω πιστὸς ἐς αἰὲ θεράπων ὑμῶν κόμης

Ἀλέξιος Ὁρλόβ.

Υ.σ.τ. Μεθ' ἅπαντα τὰ προειρημένα ταῦτα συγχαίρω ὑμῖν, τί δὲ τέξεται ἢ ἐπιούσῃ ὁ Ὑψιστος γινώσκει. Ἴδου ὁ λίθος ὅστις ἐπεκρέματο ἐπὶ τοῦ τραχήλου μου, περὶ οὗ ἔγραφον ὑμῖν ἐξ Ἰταλίας ἀστεϊζόμενος. Νῦν ἀπηλλάγην αὐτοῦ. Δὲν εἰξεύρω πῶς δικάγεις νῦν σύ.

* Ἰδε ἀνωτέρω σελ. 459—464 καὶ Παρνασσοῦ τ. Α' σ. 915—921.

¹ Ἐκ τῆς Ῥωσικῆς Ἀρχαιοότητος 1873 Νοέμβριος.

² Ὁ γνωστὸς ἀρχιστράτηγος τῆς εἰς Πελοπόννησον ἐκστρατείας ἐπὶ Λικατερίνης τῆς Β'.

³ Ἰδε τὴν ἐν τῇ ἐπομένῃ σελίδι διεξοδικὴν σημείωσιν.

⁴ Θεόδωρος Ὁρλόβ. Εἶχεν ἀποσταλὴ ὡσαύτως εἰς Ἀρχιπέλαγος κατὰ τὴν εἰς Πελοπόννησον ἐκστρατείαν συμμετασχὼν τοῦ ἀγῶνος, μένων δὲ παρὰ τῷ ναυάρχῳ Σπυρίδῳ. Ἰδε ἀνωτέρω σ. 459.

Σημ. Ὁ Γρηγόριος Γρ. Ὀρλόβ ἦτο στρατηγὸς τοῦ πυροβολικοῦ ἐπὶ Αἰκατερίνης τῆς Β', χιρίων μεγίστην εὐνοίαν παρὰ τῇ αὐτοκρατείρᾳ ταύτῃ, ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ Ἀλεξ. Ὀρλόβ. Τὰ ἐξῆς περὶ αὐτοῦ περίεργα ἀρβόμμι παρὰ τοῦ Μπαρσουκόβ ('Ρωσ. Ἀρχεῖον 1873 ἀριθ. 2) α' Ὁ Γρηγ. Ὀρλόβ εἶχε λίαν ὠρισμένην καὶ αὐτοτελεῖ ἰδέαν περὶ τῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ πολιτικῆς τῆς Ῥωσίας. Πρὸ τῆς ἐνάρξεως εἰσέτι τοῦ ῥωσοτουρκικοῦ ἀγῶνος (1737—1803) Παπάζογλούς τις Ἑλλήν Θετταλὸς¹ ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ, καὶ ἀνεζωπύρωσεν ἐν αὐτῷ τὴν ἰδέαν τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν χριστιανῶν ἀπὸ τοῦ ὀθωμανικοῦ ζυγοῦ. Ἡ ἀποκατάστασις τῆς ὁμοδόξου Ἑλλάδος πκρίσκειτο τῷ Ὀρλόβ τὸ ἄριστον μέσον πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σπουδαίου τούτου ἔργου. Καί τοι δὲ ὁ Νικήτας Πάνην (καγκελάριος τῆς Ῥωσίας τῷ 1763) διορισθεὶς ὑπὸ Αἰκατερίνης τῆς Β', τέως δὲ πρῶτος διπλωματικὸς ἐν Στακχόλμῃ τῆς ῥωσικῆς αὐλῆς) ἀπεδέχετο τὴν ἐλπίδα τῆς ἀπὸ τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους ἀπαλλαγῆς τῆς ἐλληνικῆς χώρας, καὶ αὕτη δὲ ἡ αὐτοκράτειρα προετίμα τὴν προσχώρησιν πρὸς τὴν δημοκρατίαν τῆς Βενετίας τὸν φυσικὸν τοῦτον ἐχθρὸν τῆς Πύλης, ὁ Παπάζογλος οὐχ ἤττον ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀρλόβ εἰς Ἑλλάδα. Μετὰ δὲ τὴν ἐν ταῖς ὑπαγείοις συλακαῖς ἐν Κωνσταντινουπόλει κἀθειρξιν τοῦ ἡμετέρου πρέσβεως Α. Μ. Ὁβραζκόβ, ὅτε ὁ πόλεμος ἦτο ἀναπόφευκτος, ἤρξαντο ἐν Πετροπόλει ὑπουργικὰ συμβούλια. Κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν παρούσης τῆς αὐτοκρατείας ὁ Ὀρλόβ προέτεινεν «εἰ δυνατόν ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἀπλοῦ περίπλου νὰ ποστὰλῶσι πλοῖά τινὰ εἰς Μεσόγειον ἔνθα νὰ ἐπιληφθῶσι τῶν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐχθροπραξιῶν τῇ συμφωνίᾳ ὅμως τοῦ ἀγγλικοῦ ἀνακτοβουλίου». Ἡ αὐτοκράτειρα ἐνέκρινε τὴν πρότασιν ταύτην χορηγήσασα τὴν ἄδειαν τῆς θαλασσίας ἐκστρατείας καὶ νὰ γαίνη τὸ σχέδιον τῶν ἐνεργειῶν αὐτῆς. Ὁ Ὀρλόβ κατὰ τὴν ἐπομένην συνεδρίαν ὑπέβαλε τὴν ἐκθεσιν αὐτῆς γνώμης αὐτοῦ περὶ τῆς εἰς Μεσόγειον ἐκστρατείας ἐν ᾗ ὑπεδείκνυε καὶ τὰς ἰδέας αὐτοῦ περὶ τῆς ἐκ τοῦ ὀθωμανικοῦ ζυγοῦ ἀνεξαρτησίας τῶν ἐν Ἀνατολῇ χριστιανῶν καθ' ὅτι μετ' αὐτὸν ὁ ὑποκαγκελάριος πρίγκιψ Α. Μ. Γολίτζην εἶχεν ὑποβάλει ἔγγραφον ἐν ᾧ ἐσχημαζοῦντο διάφοροι ἐθνότητες ποθοῦσαι δυνάμει τῆς ὁμοδοξίας νὰ τύχωσι τῆς προστασίας τοῦ ῥωσικοῦ σκήπτρου· ὁ δὲ κόμισ Τζερνισὸς προέτεινε τὸν σχηματισμὸν Ἑλληνικῆς λεγεῶνος. Ἡ τελευταία αὕτη γνώμη ἤρесе τῇ αὐτοκρατείρᾳ ἥτις διέταξε νὰ παρκαστήσῃ τοῦτο αὐτῇ ἐν ἰδιαιτέρῳ ὑπομνήματι καὶ ὁ κόμισ Ὀρλόβ κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 27 Νοεμβρίου ἀνήγγειλεν ὅτι ἐσχημάτισε γνώμην τινὰ, ἣν θὰ ἐκθέσῃ ἐγγράφως, κυρίως περὶ τῆς ἰδρύσεως Συλλόγου πρὸς ἀνεξαρτησίαν τῶν Ἑλλήνων, διὰ χρηματικοῦ κεφαλαίου, διαιρουμένου εἰς δύο μέρη φέροντα τὸ ὄνομα Γεγόροβσκαγια καὶ Νικολάγιεβσκαγια, ὅπερ ἔμελλον νὰ χορηγήσωσιν εἰς ἄνδρας ἀπολαύοντας τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν ἐθνῶν ἐκείνων, ὅφ' οὗ δὲ ἐπιτευχθῇ ἡ ἀνε-

¹ Ἐτέρως τινὰς εἰδήσεις περὶ Παπάζογλου ἴδε ἐν Παρνασσῶ τ. Α' σελ. 916.

ξαρκησίαν, νὰ ἰδρυθῶσι διάφορα κράτη ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ῥωσίας,
 καὶ ὑπὸ ἡγεμόνα ὃν νὰ ἐκλέξωσι τὰ ἔθνη ταῦτα κατ' ἰδίαν βούλησιν. Ὁ
 Ὀρλόβ τοσοῦτον ἐπιμόνως ὑπεστήριξε τὸ περὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν χρι-
 στιανῶν τῆς Ἀνατολῆς λαῶν σχέδιον αὐτοῦ, ὥστε ὑπεκίνησαν ὑποψίαν
 ἰδιοτελείας. Οἱ δυσμενῶς πρὸς αὐτὸν διακείμενοι, ἔλεγον ὅτι ὁ Ὀρλόβ
 ὁρέγεται νὰ ἐπιθέσῃ ἐπὶ τῆς κερκλῆς αὐτοῦ στέμμι· προσπαθεῖ δὲ περὶ
 τῆς ἀνιδρύσεως Ἑλληνικοῦ βασιλείου πρὸς ἴδιον ὄφελος, καὶ τούτου ἕνεκεν
 ἐπέσυρεν ἅπασαν τὴν προσοχὴν τῆς Ῥωσικῆς πολιτικῆς κατὰ τῆς Τουρκίας.
 Ἐν ταῖς μεταγενεστέραις συνεδριάσεσι ὁ Ὀρλόβ ἐπέμεινεν ἵνα ὅσον τάχιστα
 ἀποσταλῶσιν εἰς Μεσόγειον δύο ναυτικαὶ μοῖραι πρὸς ὑπόθαλψιν στάσεων ἐν
 Ἑλλάδι, Μαυροβουνίῳ καὶ ἀπειλὴν ταυτοχρόνως τῆς Πύλης εἰς μέρη τῆς
 Ἀδριατικῆς θιλάσσης καὶ τοῦ Ἀρχιπελάγους. Τῷ κόμισι Ἀλεξίῳ Γρηγ.
 Ὀρλόβ διαμύνοντι τότε ἐν Ἰτκλίχ ἀπεστάλη ἐπίσημον πληρεξούσιον ἔγγρα-
 φον πρὸς συναφὴν σχέσεως ἐξ ὀνόματος τῆς αὐτοκρατείας ἀπρὸς ἅπαντας
 τοὺς εὐσεβέστατους Ἕλληνας καὶ Σλαῦους, καὶ χορηγίαν αὐτοῖς πυροβόλων,
 πολεμοφοδίων κλπ. Ταυτοχρόνως ἀπεστάλη ἕτερον πληρεξούσιον πρὸς τὰς
 ξένας αὐτὰς ἐν περιπτώσει ἀνγκῆς τῆς ἀρωγῆς αὐτῶν, πρὸς τούτοις δὲ αὐ-
 τοκρατορικὴ διακοίνωσις, μεταξὺ πολλῶν λέγουσα τὰ ἑξῆς: «Ἐχοντες ἀξιο-
 πίστους πληροφορίας περὶ τοῦ ὅτι πλεῖστοι εὐσεβέστατοι Ἕλληνες καὶ
 Σλαῦοι ἐν τῇ Χερσονήσῳ καὶ ταῖς νήσοις τοῦ Ἀρχιπελάγους οἰκοῦντες στενάζ-
 ζουσι ὑπὸ ζυγὸν ἀφόρητον τῆς μωχμεθανικῆς ἀτιμίας . . . ἐπιποθοῦμεν νὰ
 χορηγήσωμεν αὐτοῖς τὴν προστασίαν καὶ ἀρωγὴν τῆς ἰσχυρᾶς αὐτοκρατορίας,
 ὅπως ἐξυγάγωμεν αὐτοὺς ἐκ τῶν σιαγόνων τῆς ἐπαχθοῦς αἰχμαλωσίας (ἴδε
 Πόλεμος Ῥωσοτουρκικὸς ὑπὸ Πατρόβ). Κατὰ τὰς συνεδριάσεις τοῦ Φεβρουα-
 ρίου συνεζητήθησαν τὰ σχέδια τῆς εἰς Μεσόγειον ἀπόπλου τοῦ στόλου. Ὁ
 Ὀρλόβ ἀνήγγειλεν ὅτι πρὸς ἐξοπλισμὸν τῆς ναυτικῆς μοίρας δωρεῖται τὰ ἀ-
 νήκοντα αὐτῷ τηλεβόλα διαφόρου μεγέθους τριῶντα τὸν ἀριθμὸν. Κατὰ
 τὸν Ἰούνιον ἀπέλκξαν αἱ παρκαυεαὶ καὶ περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς τούτου ἀ-
 πέπλευσεν ἡ ὑπὸ τὸν ναύαρχον Σπυρίδου ναυτικὴ μοῖρα, μετ' αὐτὴν δὲ κατὰ
 τὸν Ὀκτώβριον ἡ ὑπὸ τὸν ναύαρχον Ἑλφινστον δευτέρου, κατὰ τὰς ἀρχὰς δὲ
 τοῦ ἔαρος ἡ τρίτη ὑπὸ τὸν ναύαρχον Ἀρφα. Καὶ αἱ τρεῖς δ' αὗται ναυτικαὶ μοῖ-
 ραι ἦσαν ὑπὸ τὴν ἀμεστον διοίκησιν τοῦ κόμιστος Ἀλεξίου Ὀρλόβ, διορισθέν-
 τος ἀρχιστράτηγου καὶ ἀρχιναύαρχου τοῦ κατὰ τὴν Μεσόγειον Ῥωσικοῦ στό-
 λου. Μεγάλαι χρηματικαὶ δὲ δάνεια συνήρθησαν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἐν
 Κερκύρᾳ, Ὁλλανδίᾳ, Λιβόρνῳ, Γενούῃ καὶ Λούκκᾳ ἀποκλειστικῶς ὑπὲρ τῆς
 διεξγωγῆς καὶ πραγματούσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ σχεδίου.

Υ

Ἐπιστολὴ ¹ στρατηγοῦ Σουβόροβ ² τῷ κόμισι Ο. Μ. Ριβὰς ³
κατακτητοῦ τῆς Χατζήβεϋ.

Χερσὼν τῇ 9 Σεπτεμβρίου 1793.

Ἐκλαμπρότατε φίλτατε φίλε!

Μὴ βκσιζεσθε ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν Μαυροβουνίων· κλίτοι οὔτοι ἐπιχειροῦσιν εἰσβολὰς ἀδυνατοῦσιν ὅμως νὰ προχωρήσωσι μακράν. Ὁ Μαχμούδ τῆς Σκόδρας θέλει ἐπιληφθῇ τῶν ἐχθροπραξιῶν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας αὐτοῦ, ἀρκεῖται δὲ νὰ καταλάβῃ τὴν μέχρι τοῦ ὄρους Ὀλύμπου χώραν, ἐὰν μόνον γινώσκωσι τίνι τρόπῳ νὰ διεξαγάγῃσι τοῦτο. Ἔχετε μείζονας ἐλπίδας περὶ τοῦ ὑμετέρου Ἀλῆ-πασᾶ. Ὁ φίλος αὐτοῦ Μπητσιλλῆς ⁴ θέλει χορηγήσει ὑμῖν περὶ αὐτοῦ ἀκριβεῖς εἰδήσεις. Πρὸ τινῶν μηνῶν ὁ δυστυχὴς Λάμπρος Κατσώνης κχτέφυγεν εἰς τὴν ἀπέναντι τῆς Κερκύρας χώραν παρὰ τῷ Πασκαδόρῳ Ἑλληνι ὀπλαρχηγῷ, ἔχοντι πολλοὺς ἀνδρας μεθ' ἑαυτοῦ. Ὁ Μπητσιλλῆς εἶνε ὡσχύτως ὀπλαρχηγὸς γνωστότατος ἐν Χειμάρρα καὶ ἐν ἑτέροις χώραις. Μέχρι τοῦδε οὗτος δὲν θέλει νὰ καταπεισθῇ ὅτι οἱ Βενετοὶ δὲν θὰ ἐπέμβωσιν, ἀλλῶς ἠδύναντό τις νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς πληθύος τῶν γενναίων Ἑλλήνων τῶν κατοικούντων ἐπὶ τῶν νήσων τῆς Ἀδριατικῆς ἐξαιρουμένων τῶν προμνημονευθέντων ⁵.

Ὁ ἡμέτερος Φ. Π. ⁶ ὡς γνήσιος Ὁλλανδὸς δὲν θέλει νὰ παραχωρήσῃ τὴν Κρήτην εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἴδου ἀνέκδοτά τινα περὶ τοῦ Λάμπρου Κατσώνη ἅτινα θέλετε μοι ἀποδώσῃ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ὑμῶν.

Ἀρχιστράτ. Α. Σουβόροβ Ρίμνινσκη ⁷.

¹ Ρωσ. Ἀρχ. 1866 σελ. 976.

² Ἀλέξανδρος Σουβόροβ, ὁ περιώνυμος Ἀρχιστράτηγος ἐπὶ Αἰκατερίνης καὶ Παύλου τοῦ Α'. Μετέσχε πάντων τῶν ἀγώνων τοῦ Ῥωσικοῦ ἔθνους ἀπὸ τοῦ 1759 μέχρι τοῦ 1800. Δις ἐπολέμησε κατὰ τῶν Ὀθωμανῶν ἐπιτυχῶς λαβὼν τὸν τίτλον τοῦ Ρίμνινσκη μετὰ τὴν παρὰ τῷ ποταμῷ τῆς Βλαχίας Ρίμνη καταστροφὴν τῷ 1799 τῶν Τούρκων. Ἀνεκλήθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Παύλου τοῦ Α' εἰς Ῥωσίαν μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῆς Γαλλίας Μασσένα ἦτταν τοῦ Ῥωσικοῦ στρατοῦ παρὰ τῇ Ζυρίχῃ τῆς Ἑλβετίας. Κατέστη περιώνυμος διότι ὑπερέβη τὰς Ἀλπεις.

³ Ἴδε κατωτέρω διεξοδικὴν σημείωσιν.

⁴ Ὁ Μπητσιλλῆς οὗτος καὶ ὀμνημονευόμενος ἐν Παρνασσῷ τ. Α' σ. 913. Πάνος Μπητσιλλῆς βεβαίως εἶνε εἷς καὶ ὁ αὐτός.

⁵ Ἔννοετ βεβαίως τοὺς περὶ τὸν Πασκαδόρον καὶ Μπητσιλλῆν.

⁶ Φραγκίσκος Παύλου Δεβαλλάν, ὀλλανδὸς τὸ γένος ὀπηρέτης ἐν Ῥωσίᾳ ἐπὶ Αἰκατερίνης ὡς μηχανικὸς κυρίως (ingenieur). Κατὰ τὸ 1795 ἀνήγειρε τὰ παρὰ τῇ Ὀδησσῷ καὶ Κινδούργῃ ὀχυρώματα.

⁷ Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εἶνε γεγραμμένη γαλλιστί, ἠγοράσθη δὲ παρὰ τῆς ἐν Πετροπόλει αὐτοκρατορικῆς βιβλιοθήκης τῷ 1865. Τὰ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενα ἀνέκδοτα περὶ Λάμπρου Κατσώνη δυστυχῶς οὐδαμοῦ μέχρι τοῦδε εὑρον.

Σημ. Ἰωσήφ Ριβάς, ναύαρχος ἰταλὸς τὸ γένος. Τῷ 1772 ἐλθὼν εἰς Ῥωσίαν κατετάχθη ἐν τῷ Ῥωσικῷ στρατῷ φέρων τὸν βαθμὸν τοῦ ἀντισυνταγματάρχου. Μετέσχε τῆς ἀλώσεως τῆς παρακτίου κωμοπόλεως Χιτζήβεϋ ἢ Κοτζάμπει ἀνηκούσης τῇ Τουρίκῃ. Διεκρίθη ὡσαύτως κατὰ τὴν κατάληψιν τῆς Τούλτζας καὶ Τσακτζῆς. Πάντα δὲ ταῦτα κατὰ τὸν ἐπὶ Αἰκατερίνης πόλεμον τῆς Ῥωσίας πρὸς τὴν Τουρκίαν. Ἐπὶ συμβουλῇ καὶ τῷ σχεδίῳ αὐτοῦ ἀπεφάσισεν ἡ Αὐτοκράτειρα νὰ οἰκοδομήσῃ τὴν Ὁδησσὸν ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς Χιτζήβεϋ ἣ καὶ ἐγένετο. Μέχρι τοῦδε ἡ κεντρικωτάτη ὁδὸς τῆς Ὁδησσοῦ φέρει τὸ ὄνομα *Δε-Ριβάς*. Ἀρκούντως περίεργος εἶνε ἡ πρὸς αὐτὸν ἐτέρω ἐπιστολὴ τοῦ αὐτοῦ στρατηγοῦ Σουβόροβ ἐν τῷ αὐτῷ Ῥωσικῷ Ἀρχεῖῳ (1866 σελ. 976) καταχωρισθεῖσα καὶ ἔχουσα οὕτω:

Βαρσοβία 46 Ἰανουαρίου 1795.

Ἐκλαμπρότατε, ἀκριβὲ καὶ φίλτατε φίλε, Ὁσσηπ Μιχαήλοβιτς χαίρετε.

... Ἐν τούτοις ἡ ὑμετέρα Χιτζήβεϋ εἶνε θαυμασίᾳ ἐξακολουθεῖτε μεγαλύνοντες τὸν στόλον ὑμῶν καὶ προδιαγράφοντες τὴν πρὸς τὸν Βόσπορον ἄγουσαν ὅπως τὸ πάλαι ἐν τῷ Δουνάβει. Στρατηγὸς Σουβόροβ».

Ο ΑΠΕΞΗΡΑΜΕΝΟΣ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΔΜΟΝΔΟΥ ΑΜΠΟΥ

ς*

Ἰδιοτροπία νεάνιδος.

Ἡ Κλημεντῖνα ὅτε ἠγάπησε τὸν Λέοντα εἶχε τὴν καρδίαν ἀθωοτάτην καὶ οὐδὲν ἀνθρώπινον πάθος εἶχε ποτε διαταράξει αὐτήν. Πρὸ τοῦ Λέοντος ἓνα μόνον ἄνθρωπον εἶχεν ἀγαπήσει, τὴν μητέρα της. Οὔτε ἐξάδελφοι, οὔτε ἐξαδέλφαι, οὔτε θεῖοι, οὔτε θεῖαι, οὔτε πάπποι, οὔτε μάμμαι, διέσπασαν καὶ διεσκόρπισαν διανεμηθέντες τὸν μικρὸν ἐκείνον θησαυρὸν τῆς ἀγάπης, ὃν τὰ καλῶς γεννηθέντα τέκνα φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν εἰς τὸν κόσμον. Διότι ἡ μὲν μάμμη της Κλημεντῖνα Πισῶ ὑπανδρευθεῖσα ἐν Νανσῇ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1814 εἶχεν ἀποθάνει τρεῖς μῆνας βραδύτερον ἐν τοῖς περιχώροις τῆς Τουλῶ-

* Ἰδὲ σελ. 562, 643.